

»I per a celebrar el compromís d'aquestes Corts amb la igualtat, demà, dia 9, a les 17:30, en aquest hemicicle, se celebrarà per segon any el 8 de març en un acte de Les Corts de les dones, en les quals es retrà homenatge a dones proposades per tots els grups parlamentaris.

»Aquestes Corts manifestem el nostre compromís:

»Primer. A lluitar contra tot tipus de violències masclistes i desigualtats cap a les dones.

»Segon. A vetllar i incentivar la implementació de les mesures de conciliació de la vida laboral, familiar i personal en les administracions públiques i empreses que garantisquen l'accés de les dones al mercat laboral en igualtat de condicions i respecten els seus temps de cures familiars i d'oci.

»Tercer. A l'elaboració de noves mesures legislatives de conciliació dirigides a la ciutadania, i no solament a les dones, sobre les quals recau el pes de compaginar el treball remunerat amb el rol de cura assignat que exerceixen.

»Quart. A l'elaboració de mesures que garantisquen l'accés de les dones als llocs de representació i direcció política.

»I cinquè. El nostre compromís amb l'ús de llenguatge inclussiu i no discriminatori en l'exercici de les nostres funcions, per a visibilitzar que les dones també existeixen i participen de manera activa en la societat.

»Palau dels Borja, 8 de març de 2017». (Aplaudiments)

Senyories, se suspén la sessió fins les cinc de la vesprada.

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 2 minuts)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 4 minuts)

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez)

Preguntes

La senyora vicepresidenta primera:

(Inoïble) ... senyora Campello, quan vosté vullga pot començar.

La senyora Campello Moreno:

Bona vesprada, senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Diuen que una bona forma de conèixer com és una societat, com és un govern, és saber com tracta les seues persones

majors. Vivim en un territori que envellix progressivament, situant-se les persones amb una edat igual o superior a sixty-cinc anys en un 18% de la població total. Xifra que augmenta cada dècada i que representa un segment de població amb unes característiques d'especial vulnerabilitat, de les quals els poders públics no poden desentendre's.

La Llei 5/1997, del 25 de juny, per la qual es regula el sistema de serveis socials en l'àmbit de la Generalitat valenciana, va entrar a partir de 2006 en convivència –a vegades difícil convivència, especialment en el cas de la provisió de places residencials i en centres de dia– amb la Llei 39/2006, de dependència, per la qual cosa la provisió d'estes places a persones majors no dependents es convertia en una autèntica gimcana, una gimcana de tràmits administratius i de processos duplicats que s'allargaven en excés.

A més d'açò, cal sumar que, clar, durant anys del govern anterior hem fet de la tercera edat un negoci, un negoci d'uns pocs que..., bé, estaven vetllant més per la seua butxaca i segurament per la butxaca dels seus nebots, que per la de..., o la d'altres familiars *del buen querer*, que pel benestar real de les nostres persones majors. Una decisió jo crec que a vista de qualsevol, poc sàvia.

Des de 2006 va tindre el govern anterior per a pal·liar esta situació, per a crear protocols, processos, però, clar, se veu que el Partit Popular estava en altres coses. M'imagino que «Ferraris» amunt, «Ferraris» avall, «Bigotes», «corretges» i altres grans titulars que ens ha donat la política valenciana, oblidant que mai ningú serem *forever young* i quan arribem a certa edat ens agradarà trobar una administració que ens pose les coses fàcils, que ens pose les coses fàcils si ens trobem en una situació d'exclusió, d'emergència social, com pot ser l'abandonament, el maltractament o la pobresa.

Casuístiques que malgrat no tindre molt a vore directament amb la dependència, sí que suposen una merma en l'autonomia i fins i tot en el risc de la seua integritat física i psicològica.

Per totes estes qüestions, i amb l'aposta d'este grup per nous mecanismes que asseguren un procés més transparent, que vetle realment pels interessos de les persones majors, li formule la següent pregunta: ¿quin és el procediment determinat pel Consell per a l'assignació de places socials de residències i centres de dia de persones majors no dependents?

Gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Campello.

Senyora vicepresidenta, quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora Campello, per la pregunta.

Bé, com vosté mateixa ha dit, el sistema de serveis socials valencià ha vingut desenvolupant l'atenció a les persones majors amb necessitat de residència o centre de dia en el marc de la Llei 5/1997, que regula la responsabilitat de l'administració de La Generalitat en els drets de la ciutadania per a garantir-los (*inintel·ligible*) ...

Esta norma, com sap, distingix entre serveis socials generals i serveis socials especialitzats, en funció de si és en atenció primària o ha de ser una atenció més especialitzada. I, per tant, el que té és que desenvolupa programes i equipaments tendents, entre altres, a afavorir que les persones majors estiguen en el seu medi habitual –açò és molt important per a nosaltres, i és que no se desarrele les persones del seu medi habitual–; garantir a les persones majors una atenció residencial adequada en el casos de necessitat, incapacitat, falta de suport familiar, mitjançant la prestació d'una atenció preferent a les persones majors més desprotegides i garantir per a totes elles la llibertat d'elecció del centre residencial.

Este marc normatiu es va vore afectat per la llei de dependència, com sap vosté, la llei d'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, la 39/2006, que configurava les condicions bàsiques que havia de garantir la igualtat en l'exercici del dret subjectiu de ciutadania a la promoció d'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència, que es fonamenta en el principis d'universalitat, equitat i accessibilitat.

Bé. Donada la confluència de les lleis i la seua negligent aplicació per part del govern antic, com vosté també ha assenyalat, s'havia generat en tot el territori valencià una deixadesa de funcions de l'administració autonòmica respecte de la cobertura de la necessitat residencial en aquells casos de persones que no tenien cap valoració de dependència. És a dir, si la valoració no estava feta, què passava amb les persones que tenen necessitat residencial, però no tenen una valoració feta.

Ens trobem amb tres perfils de persones majors de sixty-cinc anys, on té un impacte molt important esta desatenció. Primer, les persones majors amb dificultats convivencials, que potser no tinguen una situació de dependència, però tenen problemes convivencials.

En segon lloc, les persones majors que sí que poden fer activitats de la vida diària per elles soles, donant en el barem de dependència un grau 0 o un grau I i no podent (*inintel·ligible*) ... assignar un recurs residencial. Açò anem a arreglar-ho en el decret..., precisament en el decret que regula els recursos públics per a atenció a persones en situació de dependència, on les persones amb grau I sí que podran tindre un recurs residencial.

I en tercer lloc, les persones majors amb multipatologies o multiproblemes.

Per tant, les persones amb estos perfils des del naixement de la llei en 2006, han de realitzar tota una peregrinació i una súplica per a aconseguir una plaça inclús amb *auto* d'interament judicial.

¿Què és el realment sagnant? Tindre coneixement de situacions límits, en les quals les persones poden causar-se perill a ells mateixos o a altres i no trobar resposta a això. ¿Què

podem...? Estem parlant de persones majors que han perdut la seua casa per desnonament o incendi, persones amb malalties cròniques severes no invalidants, VIH, hepatitis, trastorn mental lleuger, síndrome de Diògenes, persones a les quals la sol·licitud els provoca una degeneració invalidant, persones agressives o violentes o amb trastorns de conducta amb el seu entorn, persones abandonades o maltractades al seu domicili, persones que han de fer rotacions familiars en contra de la seua voluntat, persones amb dependència alcohòlica o persones amb drogodependència. ¿Val?

¿Què hem fet nosaltres? Bé, donades estes circumstàncies i, digam, el buit que n'hi havia i l'abandonament tradicional, en maig de 2016 es va dictar una instrucció de la directora general de Serveis Socials establint el procediment d'assignació de places socials de residència i centres de dia per a persones majors no dependents, és a dir, o no estan valorades o no tenen cap grau que pugua accedir a un recurs residencial.

Per tant, cinc supòsits. Emergència social. Són casos en els quals una persona major patix una situació d'abandonament, maltractament físic o psíquic, que ha sigut denunciat a l'autoritat competent, que es troba en situació d'extrema emergència social. En estes situacions, pot ingressar de forma immediata en una residència de la xarxa pública. ¿Val?

Exclusió social, segona situació. Es considera una persona major està en situació d'exclusió social quan per causes estructurals, es troba immersa en un procés de desavantatge o vulnerabilitat social. En este cas, també pot accedir.

Urgència sociosanitària. En este cas concorre quan es produïx una necessitat de previsible caràcter sociosanitari que afecta directament a persones majors en una situació de risc social. S'inclouen les derivacions des d'un centre hospitalari d'atenció a crònics i llarga estada.

Quarta situació –i acabe de seguida–. Reagrupació familiar. Són casos en els quals amb l'objecte de mantenir la unitat familiar, es reconega el dret d'admissió en els serveis residencials com a acompanyant de la persona sol·licitant principal, a qui siga cònjuge o tinga una relació anàloga a la relació conjugal, és a dir, que acompanya a la seua companya o company de vida en atenció residencial.

I finalment, cinquena situació, persones majors autònomes. Són aquelles que sí que poden fer les activitats de la vida diària per elles soles, davant té un barem de dependència de grau 0-I, per a les quals es tindrà en compte l'informe de salut presentat sense necessitat de recurs assistencial.

Esta instrucció el que pretén és oferir major garantia de transparència i protecció a la ciutadania i evitar el fenomen de duplicitat d'expedients que venia ocorrent en fer-se la sol·licitud per situació social i per situació de dependència. Amb esta instrucció només hi ha una via i atenem les situacions que sense haver dependència, sí que n'hi ha una necessitat d'atenció residencial.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora vicepresidenta. (*Aplaudiments*)

Anem a continuar amb la pregunta número 781, que formularà el diputat Alberto García, del Grup Parlamentari Ciudadanos, també a la vicepresidenta.

Quan vullga, senyor García.

El senyor García Salvador:

Bona vesprada.

Senyora vicepresidenta, ¿està la conselleria implantant les mesures suficients per tal de garantir l'autonomia personal de les persones amb discapacitat? *(S'interromp la gravació)*

La senyora vicepresidenta primera:

Quan vullga, quan vullga, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor García, per la pregunta.

En primer lloc, per a contestar la seua pregunta, hauríem de saber què significa «suficient» i concretar-ho.

És cert que..., digam, si la llei d'atenció a les persones en situació de dependència ha sigut una gran abandonada del govern antic, la part de la promoció de l'autonomia personal és el que pitjor ens hem trobat quan hem aplegat al govern.

En qualsevol cas, quan n'hi han necessitats, convindrà vosté amb mi, que mai és suficient. I li proposaria una alternativa, que és: ¿estem fent allò toca i que podem fer? Doncs en este cas, la resposta és sí, sens dubte, estem fent el que toca i estem fent el que podem fer.

El senyor García Salvador:

Bé, senyora vicepresidenta, jo no estic en absolut d'acord amb vosté. Jo li venia a parlar de l'Ordre 1/2016, de 20 de gener, i de la resolució 28 d'abril que la complementa, per a la concessió d'ajudes i subvencions per a la promoció de l'autonomia personal.

El seu govern, el del botànic, el de rescatem persones, fa referència a l'autonomia personal com un aspecte fonamental. Però eixe interés, certament, s'ha de demostrar, i és ahí on vosté..., on les seues polítiques fallen estrepitosament.

Jo la imagino a vosté sabedora de la contestació social que ha suposat l'aplicació de l'ordre i de la resolució. Una contestació social entenem massiva, notòriament negativa.

Vostés han exclòs de les ajudes un nombre important de sol·licitants, que han superat la nota de tall fixada per vostés en 60 punts. Però no només això, també hi ha gent amb 80 punts, amb 80 punts, que reben 286 euros al mes, amb un

85% de discapacitat, amb un grau II de dependència i que havien de pagar 2.700 euros per les seues ajudes, és a dir, deu mesos del que cobren.

La seva conselleria no ha estat capaç d'estimar adequadament els costos de les ajudes, una cosa que podia fer atenent a l'article 164 de la Llei 1/2015, de subvencions, que diu: «Con carácter previo a la aprobación de la convocatoria, se deberá acreditar la existencia de consignación presupuestaria suficiente para cubrir los costes estimados.»

Però es que, a més, vostés tampoc han tingut cap interés en ampliar el crèdit. L'article 18 de la Llei de pressupostos de 2015 parla de *normas para modificación de presupuestos*. L'article 18 diu: «De las ampliaciones de crédito. A efectos de lo dispuesto en l'article 48 de la Llei 1/2015, de subvencions, tendrán la condición de ampliables los créditos que se relacionan a continuación: los destinados a satisfacer el pago de las personas por vejez o enfermedad y las ayudas a personas con minusvalía.» És a dir, al nostre entendre, vosté ha tingut dos vies per a fer-ho i vosté no ho ha fet.

L'autonomia personal no és una prioritat per a vostés, no és un prioritat per al seu govern. Vostés plantegen les ajudes via concurrència competitiva, que és contrari al dret subjectiu. Vostés han plantejat una clamorosa falta de pressupost. Vostés actuen de forma discrecional. Vostés amplien els crèdits a l'ajuda de famílies d'acollida o a la renda valenciana d'inclusió –no tenim res a dir sobre això–, però ¿per què no a estes ajudes a l'autonomia personal?

Però és que, a més, la seua conselleria ha dit a estes persones que amb 60 i 80 punts este any que ve no van a poder accedir a eixes ajudes. I volem que això ens ho conteste vosté, si van a poder accedir o no.

Li torne a repetir. L'autonomia no és una prioritat per a vostés, per com han gestionat les ajudes, per fer-ho a través de concurrència competitiva –li dic–, totalment contrari a dret subjectiu, per la falta de crèdit...

Però li vaig a donar dos exemples més de per què l'autonomia personal no és per a vostés el més interessant. ¿Què passa amb les prestacions personals? N'hi han quatre prestacions en la comunitat, les mateixes que n'hi havia amb el Partit Popular. Vint mesos després tenim les mateixes.

I a més, una altra qüestió que vosté sap perfectament. Vosté manté el copagament de vivendes tutelades, vivendes en recolzament, una cosa que vosté es va comprometre a eliminar-ho i encara està. Explique'ns per què vosté manté això.

Vosté va dir que totes les ajudes..., tot el que necessitara la gent en la discapacitat o la dependència anaven a ser drets subjectius, drets de ciutadania, de caràcter universal, vinculats i exigibles. I d'això res, senyora vicepresidenta, d'això res.

Mire, este matí vosté se vanagloriava que l'han felicitat els de Save the Children per la seua actuació dels refugiats. A mi em sembla bé. Jo també la felicito pel mateix. Però, és clar, els que no la van a felicitar són la gent de la discapacitat per la forma en què ha plantejat vosté les ajudes a l'autonomia personal.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*